

DEN FANTASTISKE MÅRHUND

© Lars Rasmussen 2011

Mårhunden er kommet til Danmark! Den er vandret over grænset fra Tyskland og har bredt sig til det nordligste Jylland, hvor den betragtes med omtrent samme rædsel som jærven. En enkelt har fundet vej til Sjælland; her er der dog formodentlig tale om et individ, der er undsluppet fangenskab. Skønt der kun er iagttaget få eksemplarer af kræet, opfattes den som så stor en trussel, at Skov- og Naturstyrelsen har udarbejdet en beredskabsplan mod dette ene dyr på ikke mindre end 43 sider (ligger som pdf-fil på nettet). Endvidere er det blevet forbudt at anskaffe mårhunde som kæledyr, og alle unger, der fødes i eksisterende private hold, skal aflives. Dette i et land, hvor det er tilladt at holde giftslanger og kvælerslanger, skorpioner og fugleedderkopper, ræve, ulve og diverse mindre bjørne! Mårhunden må i sandhed være et farligt dyr!

De mårhunde, der har invaderet vort ellers så fredelige og tolerante land, stammer fra en bestand af japanske dyr, der blev sat ud i Ukraine i 1800-tallet for at blive jaget som pelsdyr. I den mellemliggende tid har de bredt sig mod nord til Finland og mod vest gennem Polen til Tyskland (hvor der hvert år omkommer 1000 eksemplarer i trafikken) og nu altså til Jylland.

Mårhunden er et misforstået og fejlbenævnt dyr. Den hører til hundefamilien, men har intet med måren at gøre. Lige så forfejlet er dens engelske navn, raccoon dog. Den udbredte engelske benævnelse, badger, er ligeledes et vildt fejlskud. De pågældende dyr er tværtimod dens fjender. Mårhunden er nemlig en arrig størrelse, der let kommer i slåskamp med andre dyr, såsom bævere, oddere og vaskebjørne. Herhjemme er den eneste konfrontation indtil videre et slagsmål mellem en mårhund og en tamhund i Bagsværd.

Mårhunden stammer fra Kina og bredte sig, uvist hvordan, for 5.000 år siden til Japan, hvor den med andre ord har eksisteret lige så længe, som der har levet mennesker, og hvor den har opnået en enestående kultstatus. Lige så forhadet mårhunden er herhjemme, lige så elsket er dens japanske stamfader, tanukien. Japanere ser som vel nok bekendt meget anderledes på dyr end vesterlændinge. Der skrives for eksempel flere digte i Japan om frøer, tudser og insekter end om fugle. Og mårhunden er ganske enkelt Japans mest elskede dyr, omendskønt de færreste japanere har mødt en. Japanerne opfatter den nemlig først og fremmest som et fabeldyr, der kan forvandle sig til så at sige alt, og som elsker at blande sig i menneskers forhold, hvor den især optræder som en frygtelig drillepind. Forestillingen om tanukien som taskenspiller er formodentlig udsprunget af, at den i lighed med possummen - og som det eneste af alle hundedyr - kan finde på at spille død i trængte situationer, hvor flugt og slagsmål ikke nytter. Først i en alder af tusinde år, og kun i måneskin, kan den udfolde sine magiske kunster. Den holder således af at sidde på lur i tætte skove eller på bjergskråninger eller i tæt tåge og imitere lyden af tempelklokker, udelukkende for at narre trætte vejfarende til at tro, at de er i nærheden af et tempel, hvor de kan søge ly. Når det lykkes den på den måde at lokke folk på vildspor, godter den sig længe og inderligt.

En småberuset samurai fortælles en nat at have opdaget, at der var to måner på himlen. Da han betragtede dem nøjere, opdagede han, at den ene var lidt ulden i kanten, og han sendte en pil afsted mod den. Et øjeblik efter faldt en tanuki højt hylende til jorden. En anden samurai havde en aften lagt sin sadel til rette på en sadelbuk, da denne til hans forbavselse begyndte at udspørge ham om militærtaktiske spidsfindigheder. Han greb sit sværd og flækkede sadelbukken, der viste sig at være en forvandlet tanuki, der flygtede blødende og højt brølende. Højt elsket er historien om en tanuki, hvis liv blev reddet af en munk. I taknemmelighed

forvandlede den sig - uventet opofrende - til en tekedel, som munken kunne have glæde af. I nogle versioner af historien rejser munken rundt og optræder på markeder med den dansende tekedel.

Stentøjsfigurer af den filuragtige tanuki

Rundt om i Japan er der udenfor butikker og boliger opstillet flere millioner ensartede, smagløse stentøjsfigurer af opretstående, skævt smilende tanukier, hvis faste attributter er en hat, en flaske med risvin og - ganske uagtet hvad børn og sarte sjæle måtte mene om det - en enorm nossepung, der tillægges særlige magiske egenskaber. Tanukiens pung kan således forvandles til et stort tæppe, hvor en hel familie kan holde picnic, og den kan udvide sig, så dyret kan bruge den som paraply. Når en tanuki føler sig truet, kvaser den sin fjende med sin enorme pung. Tanukien er i sandhed et fantastisk dyr!

Tanuki tamper en flok skrækslagne japanere med sin pung.
Træsnit af Yoshitoshi.

Dette Japans uofficielle nationaldyr (tranen er det officielle) er altså nu kommet til Danmark, hvor den bliver modtaget med fælder og haglbøsser. Planen er, at den skal være udryddet år 2015. Her gælder ingen Schengen-aftale! Mårhunden er klassificeret som en invasiv art og er dermed erklæret fredløs (jeg må hellere her til læserens almindelige orientering oplyse, at det endnu ikke er tilladt at betegne fremmede folkeslag og andre menneskeracer som invasive arter).

Formentlig er det kun mårhundens magiske kneb, der kan redde den. Hvor omfattende og detaljerede de end er, så forsømmer nemlig både Skov- og Naturstyrelsens 43-siders kampmanifest og Jægerforbundets

forskellige dokumenter i sagen at gøre opmærksom på, at den, der sætter sig op imod mårhunden, løber risikoen for at blive kvast af dens enorme, forheksede nossepung.

Jeg spår den en god chance. Velkommen til Danmark, kære mårhund!

Tanuki iført munkekutte. Tegning af Birte Gerner Larsson

Denne artikel er oprindelig trykt i Booktraders Julehæfte 2011